

Jeg synes også, at det indlæg, jeg hørte fra fru Helle Sjelle, var præget af vision og sund fornuft, økonomisk omtanke. Også her blev igen nævnt fleksible mekanismer, som jo i øvrigt stammer direkte fra Kyotoprotokollen, og som jeg næsten har lyttet mig frem til at tro, at alle var enige om.

Så vil jeg gerne sige, at jeg sådan set også synes, at fru Anne Grete Holmsgaard var positiv med hensyn til i hvert fald dele af området. Jeg blev så også spurgt: Vil regeringen købe kvoter? Jeg vil sige, at det jo er en klar mulighed. Jeg vil kun sige klart her: Vi vil forholde os til de ting, som nu måtte vise sig, når udviklingen kommer.

Kl. 20.35

Og det er vel dybest set det, der generer. Det generer, at man ikke får nogle procenter, men jeg er altså mere optaget af det, som jeg tror hr. Eyvind Vesselbo svarede i et af sine svar, nemlig at vi godt kan diskutere procenter længe, men vi kan selvfølgelig også begynde at beskæftige os med miljøet, og det synes jeg jo sådan set er en bedre idé. Så altså procenter er én ting, jo, jo, men miljøet er endnu vigtigere.

Jeg synes, hr. Martin Lidegaard var meget positiv omkring kvoter og mekanismer. Jeg er ikke helt klar over, hvor det kan føre hen, men jeg synes, det var en stor åbning fra De Radikales side.

Jeg synes sådan set også, at hr. Mogens Nørgård Pedersen var det, men jeg er bare nødt til at sige, at det, jeg var mest ked af i diskussionen i dag, var hele diskussionen omkring varm luft. Det må jeg sige. I dag kan meget vel være startsignalet til, at nogle lande kan få overført know-how, de kan få overført teknologi. Nogle af projekterne betyder meget for de lande, og så kan det godt være, at vi i Danmark vil sige, at det ikke er så store ting, men for de mennesker, der får fordel af dem, kan det være meget.

Det er muligt, det kan starte i dag, og det håber jeg sådan set det kan. Og grundlæggende er det min holdning, at vi skal respektere spillereglerne i Kyotoprotokollen som de regler, der gælder inden for EU, herunder EU's kvotedirektiv. Men jeg er nødt til at sige, at når man taler om, at det er en god idé at sætte Rusland og Ukraine på en sortliste og undgå alle reduktioner for de lande eller andre lande for den sags skyld, så er jeg uenig.

For det første er Ruslands reduktion i energiforbruget og udledningerne siden 1990 lige så gavnlige for miljøet som andre reduktioner. De tidligere kommunistiske regimer var præget af et meget ineffektivt energiforbrug. De er jo så-

dan set præget af meget andet også, men bl.a. af det. Og den økonomiske krise i bl.a. Rusland og Ukraine siden basisåret 1990 har nu fjernet en del af det overforbrug. Landene har derfor helt efter reglerne i Kyotoprotokollen mulighed for at sælge deres overskydende udledningsrettigheder.

Jeg kan ganske enkelt ikke forstå, hvordan man kan stå og tale sådan til et fattigt land, at trods det, at man, da man lavede Kyotoprotokollen, vidste, at man gik ud fra 1990-tallet, så siger man nu: Jo, men hvis det er dem, Rusland har, så er vi ikke så interesseret.

Jamen lad mig svare meget tydeligt: Tyskland er i virkeligheden i samme situation. Efter genforeningen nedlagde man meget af den forældede, energiintensive industri, og de reduktioner, der er opnået herved, indgår helt legalt i det tyske klimaregnskab, og miljøet er altså ligeglad med, om man har reduceret udledningen af den ene eller den anden grund.

Det andet, jeg gerne vil sige, er: Der er ligesom blevet rejst tvivl om, om det er muligt, at man kan skelne mellem, hvilke kvoter der skyldes en nedgang i den økonomiske aktivitet, og hvilke der skyldes andre faktorer. Svaret er, at det er umuligt.

Under FN-reglerne er det sådan, at enhver kvote vil få en unik tal- og bogstavskode. Koden vil både vise, i hvilket land den købte kvote oprindelig er udstedt, og om der er tale om en projektkredit fra Joint Implementation og Clean Development Project.

Og den unikke kode vil følge kvoten eller kreditten i hele dens levetid, men det vil dog ikke fremgå af den unikke kvotekode, om det er en kvote, som Rusland f.eks. sælger, fordi Rusland har gennemført specifikke energieffektiviserings tiltag, eller fordi de har kvoter at sælge ud af efter det økonomiske kollaps i 1990'erne. Det vil kun fremgå, at kvoten er fra Rusland. Det internationale Kyotosystem stempler ikke kvoter fra de enkelte lande, og det har heller aldrig været meningen, hvad enten de kommer fra Rusland, Danmark eller Canada, som gode eller dårlige.

Det gør man ikke, og det er der ingen grund til. Alle kvoter er lige gode for miljøet. Og argumentet om at sætte Rusland på en sortliste er altså helt galt.

For det tredje giver det heller ikke i praksis mening at skelne mellem kvoter og projektkreditter. Med Kyotoprotokollen er der skabt et internationalt sammenhængende marked, hvor